

19 59

NAŠA LUČ

10

SVETA BARBARA

devica in mučenica,

god naših Barbar in Baric;
praznik zavetnice rudarjev
in delavcev v kamnolomih;
praznik naših društev, ki
se po njej imenujejo
in imajo na svojih zastavah
njeno sliko.

VSEM ROJAKOM RUDARJEM PRISRČNO
ČESTITAMO IN JIM ŽELIMO
VARSTVA SV. BARBARE
PRI NJIHOVEM TEŽKEM DELU POD ZEMLJO.

Po izseljenski nedelji

Za izseljensko nedeljo je nekoč naprosil p. Kazimir Zakrajšek svojega znanca, naj namesto njega prečita preko radia slovenskemu ljudstvu poslanico o izseljencih. Ta je to storil in čital tople in očetovske besede o izseljencih.

Zdaj po dolgih letih je tudi ta znanec sam izseljenec. Tako piše:

»Zdaj šele razumem tiste besede, ko sam na svoji koži čutim, kaj je to, biti v tujini. Nihče te ne razume. Poznajo in priznajo le tvojo telesno moč. Dokler se ne priučiš več ali manj jeziku kraja, si največji revež. Občutek in očitek, da si tujec, te ne zapusti nikoli. Drugače si vzgojen in navade imajo svoj vpliv. Kljub delu in prizadevanju pa ob večernih urah le čutiš, da nisi doma, temveč v tujini.

Sedaj razumem klic po knjigah, domačih pesmih, po domačih jedilih. Kako bi rad vse to dobil in imel! Saj se privajaš novi okolici, a duša dvakrat krvavi. Čim bolj pa te teži hrepenenje, tem bolj ga skrivaš, da se ne bi osmešil pred drugimi. Tega bremena iz srca iztrgati ne moreš, četudi bi ga rad. Kaj hočeš: to je delež in kruh izseljenca.

Še cerkev je človeku tuja. Seveda je ista maša povsod, ali obnašanje ljudi in navede v cerkvi niso povsod enake. Pridige

ne razumeš in zbrano moliti ne moreš. Poleg tega se zgodi, da je treba delati včasih tudi ob nedeljah. Tako se zelo lahko začne opuščati nedeljska služba božja, kar je v okolici, ki ni krščanska, še lažje.«

*

Prav tako je, kot piše ta izseljenec. Toda ne smemo le tarnati in vzdihovati! Zdržiti se je treba in si s skupnimi močmi ostvarjati v tujini košček domačije. Prepričevati je treba drugega o nalogah, ki jih imamo v tujini. Pomagajmo pri skupnih prireditvah! Skrbimo za ohranitev svoje domače službe božje povsod, kjer je le mogoče!

»Naša luč« pa naj veže naša srca kakor doslej tako tudi naprej, v novem letu, ki ga bomo kmalu začeli.

POIZVEDBA

Kdor ve, kje biva g. Dominik Maček, star 25 let, naj sporoči na sledeči naslov: Jože JUG, Herzogenratherstrasse 100, Alsdorf bei Aachen, Deutschland. Hvala!

Mohorjevega Koledarja za l. 1960, je še nekaj na razpolago. Ima res polno zanimivega branja. Za majhen denar ti naredi veliko prijetnih uric. Narôči ga pri poverjenikih ali naravnost pri upravi »Naše luči«.

*

GORICA, GORIČAN IN GORIČANOVI

(Pojasnilo)

Zadnja številka NL (št. 9) je na drugi strani ovitka objavila zgodbico, v kateri je povedano nekaj o Goričanovem. Slučajno se je zgodilo, da je v Nemčiji več Goričanov in celo dva naročnika »Naše luči«. Zdaj že lahko veste, kako je to nerodno, ker hudomušnežev nikjer ne manjka. Zato po svoji vesti izjavljamo, da omenjeni članek ni bil poslan iz Nemčije in tudi to, da je to ime izmišljeno, ker pravega imena pisec ni hotel napisati, da ne bi delal težav komu. Namen pisca je bil povedati misel, ne pa koga sramotiti, zlasti ne, če bi mu s tem delal krivico. — Uredništvo NL.

VII. LETNIK - DECEMBER 1959

BOGU NAPROTI

Adventna doba pred Božičem nam živo oznanja, kako se Bog približuje nam in mi Bogu, dokler se z njim ne srečamo in ne objamemo v neskončni ljubezni. Vse molitve in vse pesmi sv. Cerkve so v adventnem času osredotočene v to srečanje in združenje Boga s človekom. Hrepene nje človeštva po srečanju in združenju z Bogom je vedno večje in silnejše, čim bolj se bliža prihod Gospodov iz nebes – rojstvo učlovečenega Boga. Višek doseže na večer pred rojstvom Gospodovim, ko Cerkev vzklika v imenu vsega hrepenečega ljudstva po Bogu: »Danes veste, da bo prišel Gospod, in jutri boste videli njegovo slavo.«

Adventni čas nam živo priča, da se je Bog pripravljen srečati in združiti z vsakim človekom; celo sam mu gre naproti; od slehernega človeka pa seveda zahteva, da se tudi sam prostovoljno obrne k njemu in ga išče, sicer se z Bogom ne bo nikdar srečal in z njim združil.

To resnico je najlepše razložil Jezus sam v svoji priliki o izgubljenem sinu. Ta nesrečni fant se najprej oddalji od svojega očeta. Zapusti njegov dom in odide v tujino; upajoč, da bo z novimi doživetji v svetu, v svetnem veseljačenju in nasladah utešil hrepene nje svojega srca po sreči. A je v tujini ob razbrzdanem življenju doživel ravno obratno: življenja gnus, nazadnje pa osramočenje in lakoto.

In v tem osramočenju in lakoti je spet zahrepenel po domu in očetu. Le doma pri očetu je bil srečen; le tam je imel vsega dovolj. Naredil je prvi korak k zbliznanju z očetom, ko je sklenil: »Vstal bom in šel

k očetu.« In res je vstal in se napotil očetu naproti. In kar nas v tej Jezusovi priliki najbolj gane, so besede:

»Ko je bil daleč, ga je zagledal njegov oče in milo se mu je storilo, in priteknel je, ga objel in poljubil.« V tem srečanju in objemu z očetom je ta nesrečni fant spet našel vse, kar je prej v tujini izgubil. Našel je svoj mir, svojo srečo in svojo čast. Oče je v tej priliki podoba Boga, izgubljeni sin pa podoba nas – grešnikov.

Koliko fantov in deklet je po Franciji, pa tudi v Belgiji, Nemčiji in drugod po svetu, ki kakor ta izgubljeni sin zapravljajo svoj denar in svoje moči z razuzdanim življenjem, da ne govorim celo o možeh in ženah. Oddaljujejo se od svojega Boga; ne hodijo več v cerkev in k sv. zakramentom, ne molijo več, pozabljajo na Boga in na njegove zapovedi. Zato jim je srce vedno bolj prazno in nemirno. Iščejo sreče in pokoja, pa ga ne najdejo.

O, ko bi vsi ti nesrečneži vsaj sedaj v adventnem času zahrepeneli nazaj k Bogu, nazaj k božjemu Detecu v jaslicah, ki jim je nudilo v otroških letih toliko veselja in sreče! O, da bi vsak izmed nas v adventnem času sklenil: »Vstal bom in šel k Očetu!« Ostalo bo storil Bog.

J. K.

Pridi skoraj!

Žalostno so zdihovali
po Zveličarju sveta,
prošnje k Bogu pošiljali:
»Pridi skoraj, Sin neba!«

Kdaj iz rajske domačije
prideš rešit grešni svet,
da izbrišeš hudobije,
milost v srca vliješ spet?

Štiri tisoč let preteče,
zemlja v temi še ječi,
slednjič zor napoči sreče,
dan rešenja se svetli:

Angel Gabrijel k Devici
v tihi Nazaret hiti,
in izvoljeni Kraljici
vest nebeško sporoči.

Bog poslal je Rešenika,
ki odjemlje greh svetá,
sreča ta je prevelika,
preceniti se ne da.

Sveto torej vsi živimo,
trezno, čisto in lepo,
da pri sodbi obstojimo,
srečni gremo z njim v nebo.

Adventna pesem

Našli so pot

Skoraj redno je letos „Naša luč“ prinašala življenjepisne konvertitov. Ako pri kom, se pri teh ljudeh, ki so našli v življenju ne samo vero, ampak tudi zatočišče in mir, vidi, da božja pota niso človeška pota. Najsi bodo za nas še tako skrivnostna, so le pota božje milosti in ljubezni.

Naj sedaj za Božič obnovim še nekaj spominov, saj se vsak dan srečavam z ljudmi, ki povedó o potih, po katerih so našli končno pravo vero in tudi notranjo srečo. Saj sem o teh že pisal, pa naj bo spomin nanje obnovljen.

»Ko nekoč sredi tedna pristopim k oltarju, pride streč k maši starejši človek. Iz žepa vzame izdelano mašno knjižico in odgovarja latinske molitve. Moli iste molitve, kot so v misalu. Pristopi k obhajilu. Danes je zdravnik za zobe, nekoč je bil protestantski duhovnik v Palestini. Postal je katoličan. Zadnjič je stopal v procesiji tik ob podobi Matere božje, na veliki petek je bral pasijon v cerkvi. Nikdar ga nisem vprašal, kaj ga je nagnilo, da je postal katoličan. Biti je moralo nekaj velikega, saj je prejšnja služba pomenila zanj življenjski zaslužek. Sedanjega poklica se je moral šele naučiti.

Nekoč sem se pa le opogumil. Obiskal sem družino, kjer je ob poroki žena postala katoličanka. Prijazno so me sprejeli in v razgovoru sem vprašal:

»Oprostite mi, prosim, ako vas vprašam, kaj je bilo vzrok, da ste pristopili k veri svojega moža?« Hotel sem se še toč-

neje izraziti: »Vidite, nekateri mislijo, da tak prestop ni veliko vreden, ako žena zaradi moža, naj ga ima še tako rada, prevzame drugo vero. Saj vem, da za vas tega ne morem reči, ali vprašal sem, ker mi boste še najlažje pojasnili. Ne bodite hudi, ako sem preveč radoveden!«

»Niste prvi, ki me tako vprašuje,« je odgovorila z ljubeznivim nasmehom. »Tudi nekaj trpkih sem morala slišati, a sem srečna, da je tako. Naj ljudje mislijo, kar hočejo; zase vem, da ni bila ljubezen do sedanjega moža vzrok, da sem sprejela njegovo vero. Ko sva se namenila poročiti, sva oba želela cerkveno poroko. Vedela sva, da je treba nad skupnim življenjem tudi božjega blagoslova, ki ji ga ona obljuba, ki ji pravijo civilna poroka, dati ne more. Vedela sem, da moj bodoči mož vzame vprašanje poroke zelo resno, zato sem mu svetovala, naj bi šla h katoliškemu župniku.

Saj razumete, da sem bila nekoliko v strahu — bila sem vzgojena v vseh predsodkih do katolištva — ko sva stopila pred duhovnika, ki naju je opozoril na določila o mešanem zakonu. Povabil naju je k posebnemu pouku, ki je v takem slučaju določen, da razloži glavne krščanske resnice. Ko sva prvič prišla k nauku, je začel kar z začetkom: o Bogu, o človekovem smotru itd. Začudena sem ga vprašala, zakaj tako? Bila sem prepričana, da bo takoj poudaril razlike med posameznimi verami... Povedal je, da je tak začetek potreben, da najbrž nisem veliko slišala o tem v šoli ali drugače. Res, v šoli smo imeli nekaj pouka o sv. pismu, toda ničesar drugega. Rekel je, da je prav, da žena vé, kaj mož veruje, saj mora biti v zakonu čim tesnejše soglasje.

Stvari, o katerih nisem nikdar slišala, so me začele zanimati, predsodki, ki jih ni bilo malo, so skopneli. Že sva vložila prošnjo za spregled zadržka mešane vere, vendar čas za poroko še ni bil določen.

»Da bomo uničili Cerkev in pogubili duše, moramo pokvariti žensko!« so sklenili framasoni.

Začela sem Boga prositi, da bi mi pokazal pravo pot.

Mož ni niti slutil, kaj se dogaja v meni. Nekoč sem mu razodela, da bi bila rada iste vere. Sporazumno sva odložila poroko še za nekaj časa, da sem imela še dosti časa na pripravo. Hitro je minilo. Bogu sem hvaležna, da me je tako poklical. Pot je bila drugačna kot pri drugih, a vendar bila je pot božje milosti in ljubezni, po kateri sem prišla k Njemu.«

»Ako bi moja žena ne sprejela katoliške vere iskreno, sam tega ne bi želel,« je pojasnil mož. »Zna več katekizma kot jaz, ki sem bil doma in v šoli katoliško vzgojen. Večkrat me spomni na kaj, kar bi pozabil. Veste, nisem bil slab vernik, ali tu in tam sem le opustil mašo ob nedeljah. Sedaj je nikdar,« se je nasmehnil ženi.

»Včasih moramo žene spreobračati može,« je dejala. Z obrazov jima je sijala sreča in veselje, ki ju moremo opaziti samo pri ljudeh, ki se imajo zares radi in ni niti drobtine nesoglasja med njimi.

Ze pred leti sem živel v samostanu. Tam sem srečal sestro, ki se ji je poznalo, da je bila v šolah. Pogovor je nanesel o njenem domu in starših. Bila je s Škotskega. O starših je povedala, da so jo izobčili iz družine, ker je postala katoličanka. Ni ji bilo prijetno, ko je pripovedovala:

»Čudna so božja pota! Moja družina je bila versko zelo goreča. Moj brat je bil v šoli za protestantovskega duhovnika. Sama sem sodelovala pri pevskem zboru. Nekoč sem vajo zamudila. Nisem hotela motiti s tem, da bi bila prišla prepozno, domov pa tudi nisem hotela, da ne bi starši vedeli, da nisem bila pri vaji. Takrat sem imela devetnajst let. Šla sem po mestu na sprehod. Kar sem slišala iz katoliške cerkve petje. Radovedna sem vstopila. Bil je blagoslov. Kot bi me nevidna roka potisnila, sem pokleknila. Bila je milost božja, od tistega trenutka sem bila katoličanka. Začela sem prihajati k pouku. Doma si dolgo

nisem upala povedati, končno so jih drugi opozorili. Oče me je izgnal. Odšla sem v službo kot bolniška sestra, a srce mi ni dalo miru, dokler nisem zaprosila za sprejem v samostan. Srečna sem. Boga pa vedno prosim, naj bi dal staršem spoznanje, da mi odpusté. Drugače nisem mogla ravnati.«

Zares, božja pota so skrivnostna. Srečal sem duhovnika, ki je imel redne ure za pouk konvertitov. Dejal je:

»Marsičesa ne moremo razumeti. Če kje, se tu kaže delo božje milosti. Po izrednih potih so ljudje poklicani. Kot primer naj navedem: Neke sobote sem bil zelo zaposlen v cerkvi. Le za trenutek skočim popoldan v hišo, ko čujem, da nekdo trka. Odprem, zunaj je bilo mlado dekle, ki me prosi, naj bi določil čas, kdaj lahko pride k pouku. Vprašam jo, ali ni morda že prej trkala, ko sem bil še v cerkvi. Povedala je, da so se vrata takoj odprla. Ali ni bilo čudno, saj bi lahko prišla minuto prej ali kasneje in bi ji nikdo ne odprl?

Povedala je, da je, preden je potrkala, neštetokrat šla mimo. Končno je sklenila, da, ako ne bo takoj odgovora, bo šla mimo in se nikdar več vrnila...«

Isti duhovnik je pripovedoval:

»Še kot dijak sem prihajal na počitnice, kamor sem kasneje prišel kot kaplan. V cerkvi sem vsako nedeljo opazil na istem mestu gospo, ki je spremljala mašo zelo pobožno, a ni nikdar pristopila k sv. obhajilu. Kot kaplan — žena je še vedno prihajala na isto mesto in ob istem času — sem jo vprašal, zakaj nikdar ne gre k obhajilu.

„Nisem katoličanka,“ je bil odgovor.

„In vendar prihajate že toliko let v cerkev, ste pri maši in pri drugih pobožnostih, zakaj niste postali katoličanka?“

„Nihče me ni nikdar vprašal,“ mi je povedala.

Pouka ni bilo mnogo treba, več je znala kot jaz in kmalu je redno pristopala k obhajilni mizi.«

Božja pota so res skrivnostna, a vedno božja!

* * *

*

Bog nam bo pomagal v toliki meri, v kolikor vanj zaupamo.

Katarina Sienska

Skozi dolgo dobo

je svet čakal Odrešenika.
Nato je bil izbran Abraham
za očeta izvoljenega ljudstva, v katerem
naj pride na svet Sin božji, Mesija.
Gospod je govoril očakom.
Poklical je za vodnika svojega ljudstva Mojzesa,
dal mu je kralja Davida.
Vzbujal mu je preroke, ki so ga svarili
in napovedovali, da se bliža čas,
ko bo prišel dolgo Pričakovani,
ki bo EMANUEL, Bog med nami,
Odrešenik in vodnik vseh ljudi.

IZSELJENKA PIŠE:

„Moja mati nas je naučila, da smo vsak Božič dali revnemu otroku svoja najlepša božična darila. Spomnim se, da mi je bilo zelo težko, ločiti se od lepe punčke, ki je odpirala in zapirala očke.

A ko mi je mati razložila, da sosedova Marica ni ničesar dobila in da pri njih nimajo drevesca in potice, sem z veseljem položila krasno igračico v Maričine rokice. Večkrat sem potem videla, kako je z resnim obrazkom prinesla škatlo na dvorišče, vzela iz nje punčko in jo kakor prava mamica pestovala. Takrat sem bila vesela, da sem mamu ubogala.

Tako je moja mama vzbudila v nas razumevanje za tuje potrebe in zavest, da je veselje veliko večje, če dobrine z drugimi deliš, kakor pa, če jih sam sebično uživaš.”

*Tam
v goščav'ei...*

Tam v goščav'ci, v mali štal'ci
svetla lučka zdaj gori.

Tam Marija si povija
lepo Dete Jezusa.

K njej priseda, Dete gleda,
sivi starček Jožef svet'.

Z nogo giblje, Dete ziblje,
sveto Dete Jezusa.

Naj bo ta pesmica vsem Slovincem, ki čitajo „Našo luč“, za božične praznike v spomin! Preteklo je več kot 30 let, odkar sem hodila v šolo v Dragatuš in sem se je naučila in je ne bom nikdar pozabila. Sem doma iz Tanče gore in sem že več kot 23 let v Franciji. Vsem želim vesele božične praznike in srečno novo leto 1960!

Neža Toth,
Apremont, Rozoy s/Serre (Aisne)

„Pojdimo v **BETLEHEM**
in pogledjmo . . .”

Malo manj kot eno miljo vzhodno od Betlehema pri današnjem naselju Beth-Sachur se raztezajo poljane in pašniki, ki so takoj po prvem zimskem dežju nudili ovčjim čredam svežo pašo. Vsako noč »so pastirji prenočevali pod milim nebom in bili na nočnih stražah pri svoji čredi«. Tako tudi ono sveto noč, ko se je dopolnil čas, ki ga je Vsemogočni določil za prihod obljubljenega Odrešenika. Deviška Mati je rodila Sina božjega v človeški naravi, dete povila v plenice in — ker ni bilo ne zibelke, ne košare, ne

vozička ali posteljice — ga položila v prazne jasli.

Pastirjem, ki so tisto noč stražili črede, je angel Gospodov v božji svetlobi, ki je vse obsvetila, oznanil »veliko veselje«, da se je v mestu Davidovem, Betlehemu, rodil »Zveličar, ki je Kristus Gospod«. Evangelist Luka še dostavlja — da so se pastirji »silno prestrašili«. Najprej prestrašeni, potem ob besedah angela začudeni in zavzeti, nato pa med petjem »množice nebeške vojske« Slava Bogu na višavah . . . vsi zamaknjeni so pastirji po odhodu angelov rekli drug drugemu: »Pojdimo v Betlehem in pogledjmo to, kar se je zgodilo in nam je oznanil Gospod«. Pri teh besedah, ki se berejo pri drugi božični maši se malo pomudimo.

Pojdimo — so si rekli pastirji. Grška originalna beseda evangelistova in njen točen prevod v latinščino pomeni nekaj več kakor naš »pojdim«. »Transeamus« je v latinskem jeziku rečeno. Trans pomeni čez, preko, onstran. Pastirji so si torej rekli: Od tu, kjer smo, pojdimo tja preko pašnikov in čez kamnite ograje, ki obdajajo njive, tja do mesta in pogledjmo, kje je hlev, votlina z jaslimi, v katere je položen novorojenček.

Pojdimo tja preko, velja tudi nam in vsako leto se ponavlja: »Transeamus!« Resničen Božič, to je, prihod učlovečenega Boga-Zveličarja bomo doživeli, ako se od točke, kjer duhovno smo, podamo tja, kjer je Bog, ki nas čaka kot dete, ves majhen, ponižen, odvisen od materine nege. Od tod, kjer smo, naj gremo. Kje smo? Ali ne vse preveč »v sebi«? Naš lastni »jaz« je osrednja točka, okrog katere se vse drugo suče. Iz pretiranega samoljubja in premišljene sebičnosti, ki misli, da ji mora vse drugo služiti, iz objema miselnosti, ki postavlja sebe vsemu za središče, moramo ven, streti vezi ozkosrčnosti in svoje središče preložiti v Boga. — Kdor to stori in v ljubezni Bogu služi, ta doživi, da mu tudi vse drugo v dobro služi, česar sebičnež ne doživi. »Tistim, ki Boga ljubijo, vse premore k dobremu« (Sv. Pavel Rimljanom). — Ven moramo iz materialistične miselnosti, ki v tvarnih in mljnih dobrinah vidi glavni ali celo edini smisel življenja;

ven iz mehkužnosti in lenive neodločnosti; ven iz bojzani pred žrtvami, ki jih krščanstvo nalaga. Ven, tja preko teh nečastnih slabosti v svetlobo pristnega in lepega krščanskega življenja, da najdemo Marijo in Jožefa in Dete božje.

Pastirji so takoj »pohiteli«, tako pravi evangelist, tja proti Betlehemu. Brez odlašanja in obotavljanja so šli tisto miljo tako vneti in brzi, da so vsi zasopli vstopili v hlev pred božje Dete.

Brez odlašanja hitimo tudi mi tja k Zveličarju! Vera nam mora oči odpreti in ljubezen nas gnati. Če ni vere v nas, ne ljubezni, ne navdušenja in zamaknjenja, bo le telo pri jaslicah, duša pa hladna kje drugod. Pripravimo se torej, da nam Božič ne bo samo tisti praznik v letu, ki nam nalaga stroške za darila in voščila, ampak pravi pristni Gospodov dan, ki nas duhovno obogati za vse leto.

Naj vsem Gospod dá milosti polne božične praznike in srečno novo leto!

† škof Gregorij Rožman

Veter čez planjave veje

„Z veliko radostjo smo letos pričakovali božične praznike, zakaj po 34 letih bivanja v tujini smo dočakali prvič slovensko polnočnico. V duhu smo se zamislili nazaj na mlada leta in na tiste praznične dni, na vse kar nas je takrat razveseljevalo in osrečevalo. Kako grenkotrpek občutek mora biti v srcu, ki na vse to pozabi.

Veter čez planjave veje,
misli moje z njim hité
pod krov te rodne hišice,
ko sem včasih delala jaslice.
Zdaj več desetletij v tujini živim
in jaslice tudi vsako leto naredim.
Navade te ne bom opustila,
saj to me je mati moja naučila.”

*

Tako nam je napisala lani o Novem letu rojakinja M. Z. iz Sallaumines, Sev. Francija.

Most SVETE NOČI

Sveti večer.

Božični zvonovi slovesno odmevajo nad mestom in budé praznično razpoloženje v srcih vernikov.

Dimniki železarne Cockerill ta večer ko nalašč bruhajo posebno visoke plamene, ki kakor veličastne bakle na široko osvetljujejo božično nebo.

Vse hiti z zadnjimi pripravami na praznike.

+

Mirko je že skoro gotov z jaslicami. Lepo si jih je zamislil. Ponosen je nanje. Njegova mlada žena Ivanka se že ves dan pridno suče v kuhinji. Tudi ona se za Božič želi izkazati. Mali Stanko pa ta dan ni posebno zadovoljen. Čemerno racá od mame do ata, a nihče nima časa, da bi ga jemal v naročje.

»Le potrpi še malo,« ga tolaži dobra mama. »kmalu prideš na vrsto tudi ti.«

Na bližnjem zvoniku je ura udarila osem.

»Hej, Ivanka, bo kmalu večerja?«

»Tako, tako!«

Ko je Ivanka pripravljala mizo za večerjo, je Mirko prižgal svečke pri jaslicah in v radiu poiskal božični program.

Božična skrivnost je napolnila toplo ognjišče izseljenske družine.

Ivanka je vzela Stanka v naročje ter se poleg moža postavila pred jaslice. Nemo sta zrla v božje Detece, ki se je smehljalo v jaslih med Marijo in Jožefom v družbi pastircev, oslička, ovčic in kravic.

Razmišljala sta o veselem oznanilu svete noči.

Bila sta srečna.

Ivanka je ljubeznivo božala zlate kodre sinku, ki je radovedno stegal svoje ročice proti malemu Jezuščku, in vsa ganjena od tihe notranje sreče rekla možu: »Ali res niti nocoj ne moreš ostati doma, Mirko? Na najlepši večer me puščaš sam!«

»Oprosti, Ivanka, saj veš, kako je! Nismo svoji gospodarji. Dolžnost je dolžnost! Ali preden sedemo k večerji, zapojva božično pesem.«

»Saj res, Mirko!«

Poln božičnega občutja je začel Mirko s svojim prijetnim baritonom:

„Angelsko petje se sliši v višavi,
Gloria, Slava Bogu se glasi.

Mir se oznanja ljudem po širjavi,
mili Zveličar nocoj se rodi.“

Nato se je pridružila še ona:

„Bodi česčeno, o Dete preblago,
samo ljubezen do nas Te rodi!“

+

Odmevi božičnih zvonov so potrkali tudi na okno Janezove sobe in ga prebudili iz spanja. Zaspano se je obrnil v postelji in pogledal na uro.

»Oho, je že pozno! Hitro se moram pripraviti za delo! Ah, ta vražja nočna služba!« je mohljal Janez sam pri sebi ter se kobacal iz postelje.

Božični zvonovi so Janeza sicer prebudili, a pomenijo mu nič... V njegovem življenju ni Božiča in ne Velike noči. Vsi dnevi so mu enaki. Enako pusti in prazni. Brez vsebine in smisla mu je tudi življenje.

V naglici je povečerjal ter se odpravil na delo.

+

»Dober večer, Janez! Vesel Božič!« je Mirko prijateljsko prožil roko tovarišu pri delu, ko sta se srečala v oblačilnici. Janez je na pozdrav prijazno odgovoril, ali na božično voščilo ni vedel, kaj naj bi rekel. Oblekla sta se ter v nerodnih coklah odropotala proti plavžu.

Čakalo ju je težko delo. Kanali, po katerih je pravkar teklo raztopljeno železo, so bili polni ostankov. Treba je bilo krepko prijeti za vile in lopato in vse te odpadke skozi posebne odprtine zmetati na vagončke.

No, niti Mirko niti Janez se ne bojita naporov. A Mirko to noč vendar ni bil s srcem pri stvari. Mislil je na Božič, na zvonove svete noči, na božično pesem, na Ivanko in Stanka, ki sta sama ostala pri jaslicah. Bilo mu je težko, a je bolečino ohranil zase.

Janez je slutil, da njegovega tovariša

nekaj muči, a ga ni nadlegoval z vprašanji. Da bi Mirku bilo laže, se je v svoji dobrosrčnosti še bolj zagrizel v delo. Mirko je hitro opazil in razumel plemenitost. S toplim občutkom hvaležnosti se je otresele svoje otožnosti in kmalu sta oba začutila, kako jima znoj teče po vsem telesu.

Očiščene kanale je bilo treba obložiti s peskom. S tem je bilo vse pripravljeno za novo litje železa, ki se bo začelo, ko bo kovina v plavžu zadostno raztopljena.

To je čas odmora.

+

Náša znanca sta se usedla na klop in si brez besede prižgala cigareto. Janez je bil do Mirka vedno bratski; odličen tovariš pri delu, a drugače precej vase zaprt. Posebno zadnje dni se je na njegovem čelu odražala neka zaskrbljenost.

»Si bolan, Janez?« prekine molk Mirko.

»Kako misliš?« se čudi Janez.

»No tako, na tvojem obrazu opažam otožnost in ne vem, od kod naj bi to izviralo. Oprosti, da vrtam v tvoje zadeve, a želel bi ti pomagati!«

Janez je počasi vlekkel cigareto in v zadregi potrkal s svojimi coklami. Prese-netilo ga je, da se njegovi notranji viharji javljajo na zunaj. Ni bil navajen svojih skrbi razkrivati drugim. A Mirko mu je govoril tako iskreno, da mu je postajalo toplo pri srcu in se mu je porodila želja, svojo bolečino zaupati prijatelju.

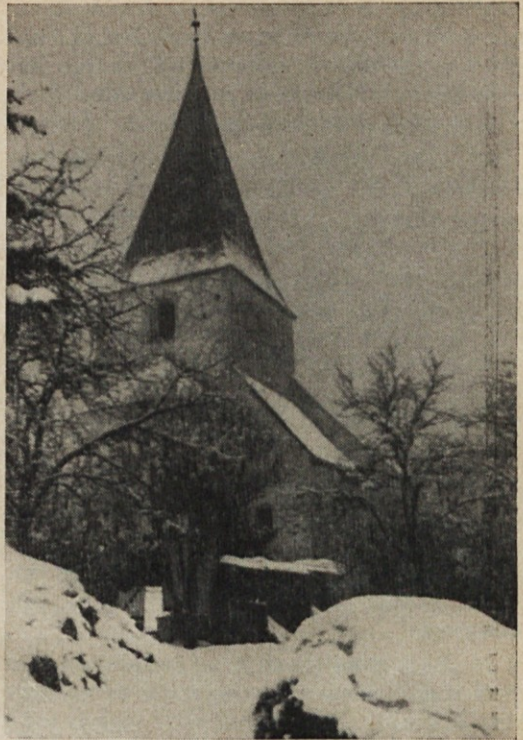
»Mirko, ali si videl film: »Most na reki Kwai?«

»Nisem!« odgovarja vprašani.

»Jaz sem ga videl pred dobrim tednom,« nadaljuje Janez. »Napravil je name silen vtis in od takrat mi stalno nekaj kljuje v srcu.«

Mirko je mirno poslušal.

»Zgodba omenjenega filma je iz Indonezije ob zadnji svetovni vojni,« razlaga Janez. »Z neizmerno muko gradé angleški vojni ujetniki pod poveljstvom polkovnika Nicholsona most, ki naj japonskim četam omogoči prehod čez reko Kwai. Mese-ci nečloveških naporov so nagrajeni z uspehom. Most je dograjen. Nicholson, ki je bil tako ponosen na svoje delo, da je skoro po-

Zvonovi iz cerkvenega stolpa naznanjajo božično skrivnost.

zabil na lastno domovino, se poslednjič mudi na mostu.

V daljavi odjekne pisk lokomotive. Bliža se prvi vlak z japonskim vojaštvom. — Strela z jasnega! V zadnjem hipu Nicholson odkrije, da je most podminiran. Zagonetna žica ga privede do naprave, ki naj most požene v zrak. Pri napravi stoji angleški padalec, eden od teh, ki so ponoči most minirali.

Dva človeka v isti uniformi — ta, ki je most gradil, in ta, ki ga hoče porušiti, skočita drug v drugega. Japonska straža strelja na angleškega padalca in pri tem po nesreči ubije tudi Nicholsona, ki pri padcu sproži napravo za razstrelitev in požene v zrak svoj most in vlak z japonsko odpravo.

To dramo je preživel nekdo, ki ves pretresen gleda strahoten prizor in kot obupanec izbruhne zadnjo besedo filma: »Neumnost, neumnost!«

Mirko je napeto poslušal pripovedovane svojega tovariša in se čudil živemu naglasu, s katerim je ta ponavljal zadnjo besedo filma: »Neumnost, neumnost!«

Hitro mu je bilo vse jasno.

»In glej, Mirko, ta krik: ‚Neumnost, neumnost!‘ mi ne da več miru,« povzame pripovedovalec. »Usoda tega mostu me stavlja pred silno zagonetko. Kajti tudi jaz gradim most, življenja most v potu svoje- ga obraza kot angleški vojni ujetniki. In ali morda ne čaka tragičen konec, sličen onemu na reki Kwai, tudi most mojega življenja? Čemu se mučiti, čemu graditi, ako pa vse to nima smisla? Ako je vse to sama varljivost, neumnost?!

Glej, Mirko, ko se prebudim v noči, mi udari v srce obup: ‚Neumnost!‘ Ko tavam po ulici, se mi posmehuje krik: ‚Neumnost!‘ Ko se mučim v tem prahu in vročini, me zbada porog: ‚Neumnost! Neumnost, ah, neumnost!‘

Da bi si pomiril srce, se z vso silo oklepam mikov življenja, a se mi iz vsega tega reži opomin: ‚Neumnost!‘

Verjemi, Mirko, čim bolj razmišljam in gledam v bodočnost, tem bolj čutim, kako je vse v resnici prazno, brez smisla — neumno.

Kaj je sploh smisel življenja? Ali ni vse obsojeno, da doživi tragičen konec mostu na reki Kwai?«

+

Mirko se je globoko zamislil. Pogledal je na uro in mu je postalo slovesno v duši. Polnoč! Najslajša polnoč v letu. Spomin na najpomembnejšo polnoč v zgodovini človeštva.

Sveta polnoč!

Poglobil se je v kratko molitev in se nato ljubeznivo sklonil k svojemu sosedu in vprašal: »Kaj so tvoji starši, Janez?«

»Staršev nisem nikoli poznal. Zgubil sem jih v metežu vojnih razmer. Otroška leta sem preživel v državnem domu za vojne sirote.«

»Priatelj, zdaj vse razumem,« je odgovoril Mirko sočutno.

»Tvoje misli so povsem dosledne. Tvoje

sklepanje je točno. Vse bi bilo prazno, nesmiselno in neumno na tem svetu, ako... ne bi bilo skrivnosti nocojšnje svete noči.«

»Kako misliš?« je skočil Janez pokonci.

»Tvoja tragika, Janez, je v tem, da so te razmere v domovini oropale za krščansko vzgojo. Ti ne veš nič o človekovem poslanstvu na zemlji, o njegovi neumrjoči duši, o božjem Sinu, Kralju kraljev, ki ni hotel ostati v svojem božjem veličastvu, temveč si je na čudovit način privzel človeško naravo, prišel med nas in s tem **MED NEBOM IN ZEMLJO, MED BOGOM IN ČLOVEKOM POSTAVIL MOST, GA NOBENA STVAR NE MORE PORUŠITI.** mostu, bo sicer še okušal trdoto življenja, Kdor velikodušno in vztrajno hodi po tem a nikdar ne bo doživel usode mostu na reki Kwai.«

+

Ko je kmalu nato raztopljeno železo začelo z iskrečim se cvrčanjem vreti v kanale, je Janez z nasmehom na ustih in soncem v duši prenašal neprijetnost silne vročine. V njegovem srcu se je porajalo pristno božično občutje.

In Mirko se je v ranem jutru vračal domov z živim prepričanjem, da je to noč ob Janezu sredi težkega in mučnega dela doživel resnični prihod našega Gospoda, Odršenika našega življenja.

V-ko.

V francoskem kraju La Neuville Vault je umrl 88-letni francoski pesnik in prevajalec **Phileas Lebesgue**, ki je dobro znal tudi slovenski. Sproti je zasledoval nove slovenske pesmi in povesti. „Dragi Slovenci, moji prijatelji!“ je večkrat napisal. Tudi po časopisih je pisal o trpljenju primorskih Slovencev pod fašizmom.

Iz dežele pod **TRIGLAVOM**

V Celju gradijo poleg raznih stanovanj tudi sodnijsko palačo. Zraven nje bo stala tudi palača Narodne banke. — V Bovcu je začelo delovati čipkarsko podjetje, v katerem dela zaenkrat 20 deklet. — V Ilirski Bistrici gradi tovarna Lesonit 20 stanovanj za svoje uslužbence. — Tovarna kleja v Ljubljani ne ustreza več sodobnim higienskimi predpisom. Zato so se odločili zgraditi novo tovarno blizu Zaloga.

Nad kipe angelov in svetnikov po številnih cerkvah so se spravili trije študenti in jih kradli. Tako so odnesli predmete, ki so skupno več milijonov vredni: cerkvi na Golem, v Gornjih Pirničah, Srednjih Bitnjah, na Žalostni gori pri Preserju, pri Sv. Jožefu pri Preserju, v Dvoru pri Polhovem Gradcu, v Mozlju, v Crngrobu, v Trebnjem in drugod. Sedaj so prišli pred sodišče. Eden ima 30 let in študira filozofijo. Drugi te »bratovščine« ima 23 let in »študira« umetnostno zgodovino, tretji ima 21 let. Ta študira pa gospodarstvo...

V naslednjih prekmurskih vaseh je posvetila elektrika: Markovci, Sulinci, Zemanlje, Lucova in Čepinci, vse v petrovski občini. To jesen sade po naših panonskih tleh nove nasade topolov, ki dajejo prekmurskim poljem svojo posebno lepoto.

*Vesele in blagoslovljene
božične dni želimo vsem,
ki jih poznamo, pa tudi rojakom po svetu in v domovini.*

SLOV. IZSELJENSKI DUHOVNIKI
V ZAPADNI EVROPI:

Msgr. Valentin Zupančič, msgr. Stanko Grims, msgr. Jože Kerec, Nace Čretnik, Anton Dejak, Jože Flis, Stanko Kavalar, Karel Kozina, Ignacij Kunstelj, Jože Puš, Zdravko Reven, Franc Šeškar, Ciril Turk, p. Jakob Vučina, dr. Janez Zdešar, p. J. Zupan, Vinko Žakelj.

† Dr. Gregorij Rožman

Tik ob zaključku te številke „Naše luči“ smo prejeli iz Sev. Amerike nadvse žalostno vest, da je zaradi kapí prenehalo bítí blágo srce nam tako ljubega in očetovsko skrbnega ljubljanskega škofa prevzv. dr. Gregorija Rožmana v ponedeljek, 16. nov. t. l., ob 4. uri zjutraj v Clevelandu – v 77. letu življenja.

Velikega pokojnika in dobrotnika – zlasti slovenskih rojakov v tujini – se spominjajmo v hvaležni molitvi!

(Podrobnejše poročilo bo v prihodnji številki.)

† **MARIJA ŽEBOT.** Dne 21. oktobra je umrla v Chigwellu, Essex, gospa Žebotova iz Maribora. Bila je pri svojih hčerkah, ki sta si tu ustvarila domova. V življenju ji ni bilo prizanešeno s trpljenjem. Njen mož je umrl v taborišču Dachau. Vsa družina je bila pregnana že l. 1941. Njeni sinovi so sedaj v Kanadi, Kaliforniji in Washingtonu, hčere na Angleškem in v Mariboru.

Pokopali smo je 26. oktobra na pokopališče sv. Patricija, Leytonstone. Vsem žalujočim naše iskreno sožalje. R. I. P.

KRST: V župnijski cerkvi Market Rasen so krstili 13. septembra **JELKO ŽBOGARJEVO.** – Čestitamo!

PRVO OBHAJILO: Prvo obhajilo je v maju prejela v Rochdale Kristina Lešnik in 10. oktobra v Haslingdenu Majda Grkman.

BLAGOSLOVI DOMOV: Blagoslovljeni so bili naslednji domovi: Lešnikov v Haslingdenu, Prosenov in Maršnerjev v Londonu.

MIKLAVŽEV VEČER v Londonu bo letos ob 3. popoldan. Da ne bi bilo za otroke predolgo, zato bo že popoldan. Ker je 13. decembra druga nedelja v decembru, bo sv. maša z blagoslovom kot drugače ob 5. popoldan.

BOŽIČ: Spoved za Božič bo v Bradfordu v soboto, 19. dec., ob 6.30 zv. v cerkvi sv. Patricija, Westgate. – V LEEDS-u pri Sv. Avguštinu na Harehills od 8. ure dalje do maše ob 9. zj. v nedeljo 20. dec. – Isteга dne popoldan od 3. ure do maše, ki bo ob 4. pri Sv. Ani, **Keighley.** – Na sveti večer, 24. dec., bo pri St. John, **Rochdale** od 2.–3. ure popoldan. – Zvečer v konventu na William Street, kjer bo skupna polnočnica. – Na sveti dan bo sv. maša pri Jakševtovih v **Burnleyu** ob 9.30 zj., ob 11. pa v konventni kapeli, **Rochdale.** – V **Haslingdenu** bomo praznovali sv. Štefana ob 11. dop. z mašo in blagoslovom. – V **Wolverhamptonu** bo sv. maša in spoved v nedeljo, 27. dec., ob 4. pop.

VSEM BRATOM IN SESTRAM PO SIRNEM SVETU ŽELE SLOVENC I N SLOVENKE NA ANGLEŠKEM BLAGOSLOVLJEN BOŽIČ I N SREČNO NOVO LETO 1960.

LIEGE-LIMBURG

Svetovni popotnik na kolesu je postal naš rojak in brat ge. Cvahte Matilde iz Eisdena g. Viktor Zajelšnik iz Kanade. Na poti je že od leta 1957. Prevozil je že čez 100 tisoč km. Smer njegove poti je: Alaska, Sev. Amerika, Mehika, zapadna Afrika, zap. Evropa, Skandinavija, Rusija, Azija, sev. Afrika, Italija itd.

Vsekakor redek rekord! Prepričljiv dokaz športnega navdušenja! Bog mu daj zdravja!

Za Vse svete je Društvo sv. Barbare v Eisdenu poskrbelo za ureditev grobov rojakov,

ki nimajo več svojcev med nami. Na grobove vseh so postavili tudi svečke. Moški zbor je za to priložnost sredi pokopališča prav ubrano zapel nekaj žalostink. Krajevni izselj. duhovnik je imel kratek nagovor v spomin mrtvih in v pobudo živih. Sledila je molitev.

V Waterscheju se je že pred meseci poročila gdč. Jožefina Lube z g. Rene-jem Ferrari. Istotam je g. Vozel Viktor sklenil zakonsko zvezo z gdč. Kadivnik Ljudmilo. — Čestitamo obema paroma in Bog daj srečo!

KRST: V družini g. Glavač Ludovika so dobili prvorojenka, ki je ob sprejemu v Cerkev božjo dobila ime Marija Angela. Čestitamo!

Nevezdržno se redčijo naše vrste. Rojak g. Miha Kotnik iz Mechelena je imel srčno željo obiskati rojstni kraj in sorodnike. Šel je v domovino zares prav po slovo. Teden dni po povratku je nenadoma omahnil. Pri izredno lepem pogrebu se mu je kot zvestemu članu poklonila društvena zastava. Pevci so mu zapeli žalostinko. Zapušča soprogo Marijo, hčerko Terezijo in v Charleroi brata z družino.

V Waterscheju je enako nagle smrti umrl rojak g. Drnovšek Alojz. Bil je miren človek, pristna slovenska grča. Zapušča sinova Franca in Martina.

Obeh pokojnikov se spominjajmo v molitvah! Žalujemo pa izrekamo toplo sožalje.

*

Slovenci na področju Liège — Limburg želimo vsem rojakom po svetu in v domovini obilo božičnega veselja in vso srečo v novem letu!

CHARLEROI-MONS

Okoli Vseh svetih smo se spomnili naših rajnih pri službah božjih v Charleroi, Paturages in Tamines. Veliko jih imamo tu okoli že na pokopališčih.

Zaradi poškodb ob prometni nesreči se še vedno zdravi doma ga. Luiza Glažer, vdova Slapar, v Pironchamps. — V bolnico Gilly se je zatekla po pomoč ga. Ivanka Bunčič, roj. Kopin, iz Aiseau. — V kliniki Douvrain leži spet Bogdan Lajbacher iz Paturages.

PAS-DE-CALAIS

Zapustil nas je za vedno g. Drago Golob. Po kratki, hudi boleznini se je preselil v boljše življenje, star šele 34 let. Zapušča ženo in dva otroka. Naj počiva v miru!

Društvo sv. Barbare vabi vse rojake na »Miklavžev večer« in tradicionalni srečolov v nedeljo, 20. decembra, ob pol 4. uri popoldne v dvorani MLINAR, Fouquières-les-Lens.

Prilika za spoved za Božič bo v: Meurchin dne 8. decembra (ob 5. uri popoldne), sv. maša dne 9. decembra (ob 8. uri zjutraj). — Wingles dne 10. decembra (ob 5. uri pop.), sv. maša 11. decembra (ob 8. uri zjutraj). — Vendin le Vieil (Fosse VIII) dne 12. decembra (ob 4. uri pop.), sv. maša 13. decembra (ob 8.45 uri zjutraj). — Méricourt—Mines: 19. dec. (ob 8. uri zjutraj in ob 5. uri pop.) ter na dan pred Božičem 24. dec. (ob 8. uri zj. in od 5. ure zvečer naprej). POLNOČNICA se bo začela ob pol 12. uri ponoči v dvorani francoskega patronaža. Na BOŽIČ, 25. dec., bo služba božja ob 12.15 uri.

Poskrbite, da bodo vsi bolniki prejeli sv. zakramente zdaj v adventnem času!

PARIZ

Sveta maša za Slovence je vsako nedeljo ob petih popoldne v kapeli MONT-CHEUIL, 35 rue de Sèvres, métro: Sevres-Babylone. POLNOČNICA bo na sveti večer istotam in se bo začela točno ob POL ENAJSTIH. Spovedovanje ob pol devete ure naprej. Pred polnočnico bo v kapeli petje božičnih pesmi.

Na BOŽIČ kakor na NOVEGA LETA DAN bo sv. maša kot po navadi ob petih popoldne.

Dobili smo sporočilo — ki bo mnogim v veselje, drugim pa v strah — da nas bo v nedeljo, 6. decembra po sv. maši obiskal MIKLAVŽ.

Kanonična vizitacija: Že zdaj sporočamo, da bomo imeli zadnjó nedeljo v januarju

(31. jan.) kanonično vizitacijo. V določenih razdobjih krajevni škof obiše svoje župnije, da natančno pregleda, kakšno je stanje v župniji. K nam bo tokrat prišel nam že dobro poznani pomočnik pariškega kardinala škof Rupp, ki je obenem vrhovni ravnatelj vsega dušnopastirskega dela med izseljenci in begunci v Franciji.

Poroke: 24. okt. sta prejela zakrament sv. zakona Franc GRK in Marija CER-GOLJ, oba doma iz župnije Slivje na Primorskem, 31. okt. pa Anton MONAS iz Lindarja in Marija VLAHOVIC iz Pazina. Čestitamo!

Krst: Po zakramentu sv. krsta je postal član Cerkve Boris BREMEC, sin Ferdinanda in Marije ŠTUHEC.

Emigracija: V Kanado sta odšla Franc DR-GANC iz Kala pri Črnomlju in njegova žena Ana, roj. STARIHA, doma iz Praproč.

NEAUPHLE-LE-VIEUX (Seine-et-Oise). — 25. okt. je v spremstvu svojih ožjih rojakov prejela sv. krst MIHOLIČ Zorica Bernadetka, hčerka Jožefa MIHOLIČ in Rozalije KRAMPAČ iz Prekmurja.

SARTROUVILLE (Seine-et-Oise). — 7. nov. sta si pred oltarjem obljubila zvestobo v zakramentu sv. zakona MARUŠIČ Ernest iz Opatjega sela na Primorskem in HMURA Jelka iz Punitovcev na Hrvaškem. Želimo vso srečo!

LYON. — Z veseljem sporočamo, da je v novembru prišel v Lyon slovenski duhovnik č. g. Karel KOZINA, ki je študiral v Rimu v Ruskem zavodu in ki se bo v Lyonu posvetil dušnopastirskemu delu med Slovenci in Rusi. Njegov naslov je: 53 rue Auguste Comte, Lyon 2°. V prih. številki bomo objavili, kdaj bo odslej redna služba božja za naše ljudi v Lyonu in kdaj bo gospod še posebej na razpolago za nas.

JUŽNA FRANCIJA

MARSEILLE. — 24. okt. je v cerkvi Sv. Vincencija Pavelskega msgr. Kerec poročil dva slovenska para: SLUBAN Viktorja iz Mahničev in RENER Marijo iz Raven na Primorskem ter ZAJC Ivana iz Pristave pri Novem mestu ter PAJEK Ano iz št. Vida pri Stični. Obema novima slovenskima družinama želimo obilo sreče.

Zadnjič smo poročali, da je bil v septem-

bru msgr. Kerec na operaciji, ko je večkrat moral dobiti tudi transfuzijo krvi. V tej zvezi nam msgr. Kerec sporoča: »Jaz sem se od svoje operacije dobro pozdravil. Tu in tam čutim kako neugodnost; upam pa, da se bo tudi to s časom vse uredilo. Morda je kaka posledica transfuzije krvi, ki je najbrž bila od kakega briganta ali pa od kake starke... in se ne razume dobro z mojo, ki je tudi bila vedno malo trmasta... Ampak jaz prilijem vsak dan malo krvi Našega Gospoda Jezusa Kristusa, katera bo s časom pomirila obe v eno dobro in mirno kri, da se bo redno in lepo pretakala po mojih žilah.« — K tej želji se tudi mi vsi pridružujemo.

NICE. — Že dolgo smo si želeli, da bi imeli med nami stalno slovenskega duhovnika, h kateremu bi se lahko zatekali v vseh svojih dušnih in telesnih zadevah. Č. g. pater Zupan nam je posvetil dosti svojega časa, toda mnogo drugega dela mu ni pustilo, da bi bil toliko med nami, kot je sam želel. Gospoda iz Pariza sta prišla med nas, kolikor sta pač mogla, toda ne smemo pozabiti, da je Pariz več kot 1000 km od Nice in da je bila vsaka taka pot zvezana z velikimi denarnimi stroški.

Dne 31. oktobra sta v zakramentu sv. zakona zvezala svoji življenjski poti v eno KOSMAČIN Albin iz Sedla na Kobariškem in MASLO Karolina iz Ostrožnega Brda na Goriškem. S svatbe novoporočenca sporočata uredništvu: »Praznujemo danes enega najbolj veselih in enega najbolj žalostnih dni: danes, 31. oktobra zjutraj sva bila na občini in pri sv. spovedi, ob enajstih pa naju je gospod župnik tukaj na Magnane poročil. Vse gre lepo naprej, masla ne manjka, le škoda, da Vas ni med nami.« — Naše najboljše želje za novo življenjsko pot!

OB LUKSEMBURGU

Pri Zverovih (Nancy) je slov. duhovnik 26. okt. srečal gospo Rudež, ki mu je vsa žalostna potožila, da odhaja k vojakom v Alžir njen sin, ki je pred kratkim z odliko napravil 2 doktorata (menda iz tehnike in iz prava). Prosila ga je, če bi mogel opravičiti sv. mašo za zdravje in za srečno vrnitev njenega sina. »Z veseljem«, je odgovoril.

In res je drugi dan maševal po njenem namenu ob 10. uri v kapeli »Maison de la Compassion Place de la Cathedrale«, Nancy, kjer je za sestro Slovenka iz Tucquegnieux soeur Paule Roze in kjer nas lepo sprejmejo. — Hvala Bogu je bilo to pot v kapeli že precej več Slovencev kot pa zadnjič, ko je tam maševal. Upajmo, da jih bo v prihodnje še več prišlo, ker vsi le še niso bili.

Hudo je bolan **Alojzij Slivšek** že več mesecev. V Florange-u je živel; od tu so ga dali v bolnico v Nancy, a naš duhovnik ga je dobil šele na okrevališču v Faulx (service de convalescence — Hospice de Faulx), kamor so ga zdravniki poslali za par tednov. — Faulx je majhen trg med dvema hribova severno od Nancyja; dobre pol ure z avtobusom in si tam. — Bog daj, da bi se rojaku bolezen obrnila na boljše.

Umrl je **Franc Obet**, doma iz Cerkna na Primorskem; njegovo truplo so pokopali v ponedeljek, 19. oktobra, na pokopališču v Audun-le-Tiche. Pospremilo ga je na zadnji poti veliko Slovencev in domačinov.

Na praznika Vseh svetnikov in Vernih duš so tudi naši rojaki v tihi zbranosti pohiteli na grobove svojih dragih rajnkih in molili za pokoj njihovih duš.

*

Za božične praznike, vam, dragi rojaki, morem naznaniti z gotovostjo polnočnico v **Aumetzu**; v **Tucquegnieux** sv. mašo na božični dan ob 6. uri zvečer; v **Luksemburgu** na štefanji dan popoldne ob 5. uri tam, kjer ste jo imeli že lanski Božič; pred mašo prilika za sv. spoved. — Za **Giraumont** ali druge kolonije bom še posebej sporočil pismo ali osebno. — Tone Dejak.

OB NEMŠKI MEJI

IZ PISARNE NAŠE MISIJE:

Z veseljem so mladi starši prijaviли **novorojene otroke**, katere so prinesli k sv. krstu: **Bernobič Franko** (Franc), sin **Bernobič Erkole** in **Tuljak Viktorije** (rojen 26. 9., krščen v župni cerkvi v Merlebachu 18. oktobra). — Obenem z imenovanim je bil krščen v isti cerkvi **Emil Šinkovec**, sin **Antona Šinkovec** in **Ljudmile Sajé**. — Istega dne je bila krščena tudi **Mauc Marija Magdalena**, hčerka **IVana Mauc** in **Minke Kancilije** v **Habsterdicku**, kjer dru-

žina stanuje. — **Bernhard Hiegel**, poročen z **Ano Elizabetho Hribar**, se je tudi razveselil malega deteta, ki je bilo krščen v rožnovenskem mesecu. — Vsem imenovanim in tudi neprijavljenim želimo, da bi srečno prehodili življenjsko pot, katero jim je doležil nebeški Oče.

Po mnogem trpljenju in težkih življenjskih preizkušnjah je **Bog poklical** v večnost **Franceta Hodnik**, 80 let starega našega rojaka, ki je živel sam zase v **Freymingu**. Želimo mu srečnejšega življenja v večnosti! —

Dne 21. oktobra so na željo matere izkopali v **Creutzwaldu** truplo njenega sina **Kravos Bernarda** in ga odpeljali v domovino. Poročali smo že, da je bil rojen 18. 5. 1936 v vasi **Vipavski Križ** pri **Ajdovščini** in bil letos kot mlad rudar ponesrečen pri eksploziji v rudniku ter 9. junija 1959 v bolnici na **Hochwaldu** umrl. Stroške prevoza je plačala tukajšnja rudniška direkcija. S svojo nevesto je vsako nedeljo hodil k sveti maši. — Bog pa ga je poklical iz temnega rudnika v lepšo domovino!

Krasna poroka je bila 31. 10. v znameniti božjepotni cerkvi-baziliki **Materē božje** v **Saint Avold**. Tam sta sklenila pred oltarjem sv. zakon **Ivan Lončar** in **Cvetka Čušin**. Nevesta je bila priljubljena kot pridna delavka v bolnici **Saint Avold**. Sestre, ki so bile proste, ter druge njene prijateljice so se udeležile slovesne sv. maše s poroko. Prednica sester v tej bolnici je res z materinsko dobroti poskrbela za nevesto, dala lepo okrasiti **Marijin oltar** ter pripravila poročno kosilo. Slovenski duhovnik se ji je zato lepo zahvalil, saj je bilo to v veliko tolažbo nevesti in ženinu, ki sta sama daleč v tujini brez staršev, bratov in sester praznovala poročni dan. **Marija**, dobra naša nebeška **Mati**, naj ju vodi srečno v zakonskem življenju!

Nekateri drugi (begunci) so sklenili zakon žal samo na občini. Katoličani se moramo zavedati, da tak zakon pred Bogom ni veljaven. Namesto blagoslova kliče tak zakon iz nebes kazen, ker gre za veliko brezbriznost v silno važni zadevi! Tudi če želi biti poročen kdo z drugovercem, to lahko stori v kat. cerkvi, samo treba se je prijaviti kat. duhovniku, da uredi vse potrebno. Takim in podobnim rojakom pravimo: Va-

21. — 1. novembra: Karel Stropnik, sin Cirila in Ivanke, roj. Lindič, Osterfeld. — Oba zadnja krsta sta bila v kapelici St. Josephshospital v Sterkrade, ki spada pod župnijo Sv. Klementa.

POROKA: 17. oktobra sta se cerkveno poročila Francé Cezar in Marija Turk iz Osterfeld in sicer v cerkvi sv. Vincencija v Osterfeld.

SMRTNA NESREČA: V soboto, 31. oktobra dopoldne se je 20-letni Mirko Trdin, nazadnje delavec v Kölnu, Fordwerke, s precejšnjo hitrostjo peljal po Gladbeckerstr. v Bottrop-u. Iz stranske ceste je v njegov avto priletel težak tovorni avtomobil in ga močno poškodoval. Mirko in vsi trije Slovenci, ki so se peljali z njim, so bili prepeljani v bolnico St. Marienhospital v Bottrop-u. Zaradi težkih poškodb je Mirko takoj, ko je bil pripeljan v bolnico, umrl. Ostali rojaki so bili laže ranjeni in upamo, da bodo kmalu smeli domov.

Mirko Trdin je bil doma v Čadramu pri Slov. Konjicah. Rojen pa je bil v Bosni, kamor so nacisti pregnali njegove starše.

Pogreb je bil 5. novembra na pokopališču sv. Barbare v Sterkrade. — Naj v miru počiva! — T. C.

ESSEN IN OKOLICA

Za božjo hčerko je bila dne 18. oktobra v cerkvi St. Johann v Altenessenu krščena Julija Lolita, staršev Cugelj iz Nordsternstr. 29. Pri krstu je bila zelo pridna in je z veseljem pozobala sol modrosti...

Zvezo za vse življenje sta zadnjega oktobra sklenila Franc Mohorko iz Altenessena in Doris Strangfeld od pravtam. Poroka je bila v St. Johann, ki polagoma že postaja prava slovenska župna cerkev. — V sosednji fari Herz-Jesu pa sta na isti dan, 31. oktobra, stopila pred oltar Slavko Štibelj in Margareta Kauertz, oba iz Altenessena.

Mladima paroma želimo veliko božjega blagoslova!

Od 4. do 7. novembra je bilo v Königsteinu zborovanje begunske katoliške mladine, ki ga je pripravil »Exilbüro der Kath. Jugend« iz Münchena. Bili so navzoči mladinski zastopniki skoraj vseh narodov za železno zaveso. Tudi Slovenci so bili dobro zastopani: en fant iz Essena, dva iz Oberhausena in eden iz Belgije. Zborovanje je zelo dobro uspelo. Z novim navdušenjem so se fantje vrnili domov.

Ker naši ljudje vedno bolj odhajajo iz rudnikov — in imajo prav, se jih vedno več

nabira po raznih manjših krajih v Porurju. Zaslugek je enak ali pa še boljši, delo pa veliko bolj zdravo. Le eno hodi narobe: teže se snidemo. Nekoliko bodo temu odpomogle mesečne sv. maše in sestanki po teh krajih.

Nesreče pa so pri nas skoraj na dnevnem redu. Po nekaj naših fantov in mož leži vedno v bolnicah Marienhospital, Städtische Krankenanstalten, deloma tudi v Bergmannsheil v Gelsenkirchen—Buer. Vsem, ki trpé po bolnicah, želimo skorajšnje ozdravljenje!

*

SINDELINGEN. — Dne 14. sept. je utonila ga. Mojca Kranjc, roj. Marolt. Pokopali so jo 16. sept. V Nemčiji zapuščta moža s 3 nepreskrbljenimi otroki, starši in brat in sestra so v Argentini, en brat pa v domovini.

Praznik Vseh svetnikov in spomin vseh vernih duš smo lepo praznovali. Pripravili smo se s spovedjo na predvečer praznika. Na dan Vseh svetnikov je bila sv. maša v Hoensbroeku in takoj nato smo obiskali krajevno pokopališče in se spomnili vseh Slovencev, ki tamkaj počivajo. Popoldne smo imeli večernice v farni cerkvi Heerlerheide in nato smo šli v procesiji na pokopališče. Zmolili smo molitve za rajne. »Zvon« je zapel prav lepo dve žalostinki. Ob treh smo obiskali grob patra Teotima. Tudi tukaj je »Zvon« zapel žalostinko. Rojaki iz Eyselshovena so se zbrali na pokopališču ob štirih in ob petih smo se spomnili umrlih rojakov v Lindenheuvelu.

NOVI MED NAMI: Lindenheuvel: V družini Habec-Sotlar so dobili 29. sept. sina, ki je dobil pri krstu ime Jožef Ljudmila. — Družino Novak-Salden je razveselila hčerka, ki ji je ime Ana Margarita Antonija. Luč sveta je zagledala 21. oktobra. — Tudi v družini Alojzija Kneza in njegove žene Marije Schlicher so doživeli družinsko srečo: 4. nov. se jim je rodil krepak sinek. Ime mu je Pavel Leonard Alojz.

Brunssum: V mladi družini g. Milana Veterinik in njegove žene ge. Julijane Deželak so dobili

5. nov. hčerko prvorojenko. V poned., 9. nov. je postala pri krstu otrok božji in dobila ime Brigita Barbara Ivana.

Srečnim staršem naše iskrene čestitke, vsem štirim malim pa ves božji blagoslov in zdravje!

Novi grob: Po dolgi in mučni bolezni je 31. okt. zatisnil za vedno oči g. Franc Pobežin iz Hoensbroeka, star 58 let. V letih, ko je bil zdrav, je vneto sodeloval pri Društvu sv. Barbare in bil tudi njegov predsednik. Zadnja leta je preživel doma, vedno bolan. Na zadnji zemeljski poti v sredo, 4. nov., ga je spremljalo lepo število rojakov z zastavo Društva sv. Barbare. Pogrebne molitve v slovenščini je opravil zanj g. pater Papež in mu spregovoril nekaj besed v slovo. — Franc Pobežin, počivaj v miru in uživaj pri Bogu plačilo za vse trpljenje, ki si ga tako vdano prenašal!

V bolnici v Heerlenu je preстал hudo operacijo g. Perko iz Heerlerheide. Hvala Bogu je vse dobro poteklo in bolnik je na poti ozdravljenja, kar mu vsi iz srca želimo!

Dva jubileja: 13. oktobra sta praznovala v tihoti svoje družine 40-letnico poroke gospod in gospa Čebin iz Eygelshovena. — 18. oktobra pa sta slavila 25-letnico poroke gospod in gospa Korber iz Heerlerheide. — Vsem jubilarantom čestitamo in jim kličemo: Na mnoga leta!

Obisk

Ker nam atomska doba, v kateri živimo, narekuje predvsem potrebo po prijateljstvu in sodelovanju med ljudmi, sem se tudi jaz, po zgledu »tovarišča« Hruščova, napotil na prijateljski obisk k dotlej mi nepoznani družini g. Jankoviča v Tucquegnieux.

Ob tej priliki sem zvedel, da se je pred kratkim v omenjeni družini pripetila huda »nezgoda«, ki je imela za posledico, da je g. Anton za vse večne čase izgubil »ledig« stan. Te nezgode je bila pa kriva gospa Viktorija, ki ga je bajé toliko časa prav milo gledala, dokler ni naposled omagal in pred oltarjem izrekel usodno besedo »da!«.

Z ženitvami je tako kakor tista pravlji-

ca, ki ima le začetek, konca pa ne in ki se glasi:

»Živel je mož, imel je psa,
lepo ga je redil.

Nekoč mu ukrade kos mesa,
zato ga je ubil.

Na grob napis postavi mu le-tá:

»Živel je mož, imel je psa,
lepo ga je redil itd . . .«

Zelo ginjen nad takšno nesrečo nisem mogel nič drugega izdavit kot to, da sem izrekel iskreno sožalje nad izgubo samskega stanu, pri čemer me je ga. Viktorija živahno pogledala, vesela doseženega uspeha, g. Anton je pa pomežiknil izza očal v dokaz, da nima nič proti.

Ker je Jankovičeva družina širom po Franciji in celó izven njenih mejá, zlasti med slovenskimi izseljenci, znana in je tam vsak Slovenec dobrodošel gost, čutim dolžnost, da izrečem svoje najboljše želje novoporočencema. Naj ju ljubi Bog dolgo vrsto let živi in podpira na skupni življenjski poti, srečna in v miru, katerega dandanes na žalost tako primanjkuje po sodobnih družinah. Prepričan sem, da se tej čestitki pridružujejo vsi, ki omenjeno družino poznajo.

Prav tople pozdrave naj prejmejo tudi druge slovenske družine, katerih gostoljubnost sem užival ob imenovanem obisku.

Lojze Stegel,
Merlebach.

SE BOMO ZBRALI V MÜNCHENU?

Od 31. julija do 7. avgusta 1960 bo v Nemčiji na Bavarskem v mestu München velikanska svetovna prireditel — 37. svetovni evharistični kongres.

Ta svetovni kongres se vrši v našem območju, zato je za izseljence po Zap. Evropi posebej zanimiv. Je priložnost, da se ga udeležimo tudi mi. Gotovo je že, da bodo tja prišli tudi Slovenci iz Trsta, Gorice in Koroškega in Amerike.

Lepo bi bilo, ko bi se zbrali v velikem številu in tako pred svetom pokazali, da smo Slovenci narod. Na nas je, da zastopamo naš narod. Računajmo že zdaj s tem in se na to pripravimo. Če začnemo zdaj hraniti za to, ne bo težko iti ogledat si to veliko prireditel in lepe kraje tja in nazaj.

ZUGANKE

BOŽIČNA KRIZANKA

Vodoravno: 1. drugo ime za božični dan, 3. eden največjih krščanskih praznikov, 14. narod, 15. druga beseda za: prenašati, 16. kazalni zaimsek, 17. obrni: osi, 18. število, 20. leta po zraku, 21. žensko ime, 23. reč, ki jo potrebuje pleskar, 25. predplačilo, 26. isto kot 8. navpično, 27. ogenj (po srbsko), 29. moško ime, 31. soglasnik, 32. ušesa, 34. oblika glagola „igrati“, 36. rastlina, ki bôde (množinska oblika), 38. stari rimski bog, 40. kača, 41. druga ob-

lika za: mu je dovoljeno, 42. vzklik, 43. ni sestavljen, 45. oblika glagola „obroditi“, 48. droben pesek, 49. žensko ime, 50. poljsko orodje.

Navpično: 1. žival z rilcem, 2. vol (po hrvaško), 3. žensko ime (pomanjševalnica), 4. opravilo, ki ga opravlja obrtnik s plenkačo, 5. stara oblika za: in, 6. dva soglasnika, 7. slavna italijanska opereta, 8. soglasnik, 9. oblika glagola: biti, 10. vas pri Trstu, 11. vas na Koroškem, 12. obrni: riti, 13. pokrajina v Istri, 14. oblika glagola: stanovati, 15. kratica za: nevroza, 19. del glave, 22. pridevnik imena: Ivan, 23. žensko ime, ki pomeni isto kot Barbara, 24. pridevnik besede: atom, 28. rrgt, 30. velelnik glagola: usesti, 33. narod, ki je prišel iz Azije, 35. obrni „moda“, 37. domača žival, 39. OVK, 41. kratica za: svojeročno, 44. oslovski glas, 46. druga in prva črka abecede, 47. IL.

	1	2	3	4	5	6	7	8		9	10	11	12	13
14										15				
16			17				18	19			20			
21		22				23				24		25		
26		27			28			29		30				31
32	33			34				35		36				37
38			39		40				41					42
43				44				45	46				47	
48						49						50		

POSETNIČA

Posetnica: Avtoprevoznik.

FANIKA PROSZIRMOČEC

Urejevalnica: Slovenski smo fantje pri Dravci doma.

Kaj je ta Čehinja po poklicu?

*

NAPIS

MISLI

NASLOV
MEKSNE
DOMJEM
JO

Kaj lahko včasih mož stori za ženo? Na primer: naj ji včasih prinese kakšen šopek rož! Vsaj od časa do časa jo naj pohvali, da zna dobro skuhati. Pa včasih ji povej kakšno novo smešnico. Hej, možje! Pokažite se, da znate biti res možje, soprogi!

Kaj neki hoče povedati ta napis?

*

REŠITEV UGANK

Kaj pa naj stori žena možu? Naj ne razlaga svojih težav, če še ni pokosil in po večerjal. Ne dopoveduj mu, da je prestar za stvari, ki jih želi narediti. Glej na svojo obleko tudi pri delu. Ne sprašuj ga prepo-gosto, če te ima rad, in verjemi mu, če re-če, da te ima res rad.

novembrske „Naše luči“:

Zlogovnica: Naj počivajo v miru!

Uganka „Steber“: Svetnici je ime: SVETA

ELIZABETA.

List slovenskih izseljencev v zapadni Evropi. — Izide vsak mesec razen junija in avgusta, desetkrat na leto. — **Dopise** za številko, ki izide konec meseca, pošljite uredništvu ali poverjenikom vsaj do drugega v mesecu. — Kdor naroča list naravnost pri upravi v Celovcu, naj tja pošlje tudi naročnino: 28 šil., 50 bfr., 600 ffr., 4 h. gld. 5 DM, 700 lir, 12 angl. šil., 1.50 dol. — Darove lahko izročite poverjenikom lista v svoji deželi. — **UREDNIŠTVO** in **UPRAVA** „Naše luči“, Viktringer Ring 26, Celovec-KLAGENFURT, AUSTRIA.

Za dobro voljo

Ta je pa debela! — Mihata so med vojno Nemci mobilizirali in je preživel kot vojak dalj časa na Norveškem. Zdaj rad pripoveduje kaj iz svojega vojaškega življenja na mrzlem severu. Zadnjič je pravil to: »Kaj ta mrz! Na Laponskem — tam je bilo mrzlo. Nikdar ne bom pozabil tistega mraza. Vsak večer, ko sem šel spat, sem moral dati toliko odej nase, da sem bil nazadnje prisiljen dati rdečo čunjo tja, kamor sem legel. Sicer bi zjutraj ne vedel več, kje sem sredi toliko odej...«

Hude posledice. — Zdravnik obišče svojega bolnika in ga vpraša: »No, kako gre? Gre bolje? Ste naredili tako, kot sem rekel?« — »Da, gospod doktor, a mi je silno žal.« — »Žal? Kako to?« — »No, rekli ste, da je dobro, če bi spal pri odprtem oknu.« — »Seveda.« — »No, da! Že prvo noč, ko sem spal pri odprtem oknu, mi je izginila ura z verižico...«

Iskreno povedano. — Zastopnik neke zavarovalne družbe prinese lastniku hiše zavarovalno polico proti požaru. Lastnik hiše jo podpiše in spravi. Ko je zastopnik že na tem, da gre skozi vrata, ga vpraša hišni lastnik: »Koliko bom dobil, če mi hiša že to noč pogori?« — Zastopnik ga ošvrkne s pogledom in reče: »Deset let zapora.«

Pri vojakih. — Po pouku sledi spraševanje: »Iz koliko delov je navadno sestavljena strojna puška?« — »Iz sedmih,« odgovori vojak. — »Dobro. Zakaj pa ravno iz sed-

mih? Zakaj ne samo iz šestih?« sprašuje narednik naprej. — »Zato, ker bi v tem primeru en del manjkal,« se odreže vojak.

Med možem in ženo. — Ona: »Ko bi vedela, da si tak tepec, bi te ne bila nikdar vzela.« — On: »Čudno, da si to storila, saj bi morala sklepati, da sem tepec, ko sem ravno tebe snubil.«

Krepko je povedal. — Fant je hodil za ravnateljevo hčerko in nikakor ni moglo priti do odločitve. Neki dan vidi ravnatelj hčerinega častilca in mu reče: »Zdaj ste se pa že dovolj smukali pri nas. Izbirajte, ali hočete roko moje hčere ali nogo njenega očeta...«

V rdeči šoli. — Nadzornik ljudske šole se je pripeljal z letalom iz Zagreba. V šoli pripoveduje učencem: »Pripeljal sem se k vam iz daljnega Zagreba. Z letalom smo leteli visoko v zraku, pa nismo nikjer srečali Boga, ker ga nikjer ni.« — Učenec v zadnji klopi dvigne roko in, ko ga nadzornik pokliče, reče: »Tovariš, ako bi letalo tresčilo na tla, bi se pa gotovo srečali z Bogom!«

Vsem bralcem „Naše luči“ v Belgiji in drugod po svetu želimo vesel Božič in srečno Novo leto!

Štefan Rogelj in družina.

Odgovorni urednik: Dr. Janko Hornböck. — Založba Družbe sv. Mohorja. — Tisk: Tiskarna Družbe sv. Mohorja. — Vsi v Celovcu. — Printed in Austria.

